

דף לו.

עין משפט א.

יו"ד סימן קג סעיף א

א. כל דבר שטעמו פגום ^ה אינו אוסר תערובתו ^ו, ואפי' אין טעמו פגום מחמת עצמו, אלא פוגם תערובתו, מותר.

הגה: דברים החשובים כבריה אם אינם פגומים בעצמן ^ז אע"פ שפוגמן התבשיל אינן בטלים ^ח אפי' באלף.

דף לו:

עין משפט א.

יו"ד סימן קכג סעיף א

א. סתם יין של העמים עובדי כוכבים אסור בהנאה ^ט, וה"ה למגעם ביין שלנו.

ה. ממשנה ע"ז דף ס"ה ויליף לה בגמ' שם בדף ס"ח מ"לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך" וכו'... נבלה הראויה לגר קרויה נבלה. ב"י. ט"ז ס"ק א'. ואפי' משובח מהתחלה ואח"כ נפגם, מותר. כ"כ הרא"ש בפ' אין מעמידין והסכמת כל הפוסקים. ב"י.

ו. ואפי' בבשר וחלב ג"כ בטעם פגום מותר. הרמב"ם בפ' ט"ו ממ"א הלכה ל'. וכך מוכח מהשו"ע משלא חילק בין בשר בחלב לשאר איסורין ודלא כהפליתי בסי' פ"ז אות ט"ו דאוסר בבשר בחלב, ודחו דברי הפליתי מהרמב"ם הנ"ל. כף החיים אות ג'.

ז. דכשהם בעצמם פגומים וסרוחים בטיל חשיבותם ואפי' אין מכירין אותם גם גופן בטל ברוב בעלמא ואין כאן טעם האיסור דכבר האיסור מוסרח והוי כאין כאן ממשות איסור אלא טעם לחוד, אבל אם הם בעצמם מושבחים אע"פ שנותנים טעם לפגם במאכל זה גופו לא בטיל אפי' באלף כיון שהוא בריה והוי הכל כגוף האיסור בלא תערובת. ט"ז ס"ק ב'.

ח. ואם אפשר להוציא הבריה התבשיל מותר כיון שהוא נפגם. מיהו העכברים והיתושים והשקצים ורמשים הגם שיש להם טעם פגום ומאוס אינם בטלים ודוקא בנסרחו ולא כשהם פגומים מצד עצמם ודלא כמו שחולק בזה. כף החיים אות ה'. ועיין בסי' ק"א ובכף החיים אות ל"ב, מיהו גם עכברים וכיוצא כמו זבובים שהם פגומים מצד עצמם מעיקרא אם נסרחו אח"כ ואינם ראויים למאכל אדם בטלים גם הם ברוב אם נתערבו וכ"מ במ"מ בפ"ב ממ"א הלכה כ"א ודלא כהפ"ח שאוסר בזה.

איסור שאינו ראוי למאכל כיון שנסרח אסור לאכלו בעין כדין נ"ט לפגם שאסור לכתחילה ודלא כהפ"ח שמתיר אף לכתחילה. כף החיים אות ז'.

ט. ממשנה ע"ז כ"ט וכפי' התוס' דהמשנה בסתם יינם שגזרו עליו משום חתנות, שם בגמ' ל"ו, ואסרוהו בהנאה שעשאוהו רבנן כיון נסך גמור משום דדמי ליה. וכן כתב הט"ז בס"ק א' דמשום בנותיהם אסרוהו בשתיה ומשום גזירת יין נסך אסרוהו אף בהנאה.

הגה: והטעם משום גזירת יין שנתנסך לאלילים, ובזמן הזה שאינו שכיח שהאומות מנסכים לע"ז י"א דמגעם אינו אוסר בהנאה רק בשתייה. וכן סתם יין שלהם אינו אסור בהנאה, וע"כ מותר לגבות בחובו מן העכו"ם סתם יינם דהוי כמציל מידם.

הגה: ה"ה בשאר הפסד כמו אם כבר קנה או מכר אבל לכתחילה אסור לקנותו ולמכרו כדי להשתכר בו. ויש מקילים גם בזה וטוב להחמיר ל'.

עין משפט ב.ג.ד. אה"ע סימן טז סעיף א

- א. ישראל שבא על גויה דרך אישות או כותי על בת ישראל לוקין מ', ובדרך זנות, חייב מכת מרדות מדרכבן משום זונה וכותית.
- ב. יחדה לו בזנות חייב גם משום נדה, שפחה, כותית וזונה.
- ג. כהן שבא על כותית אפי' בדרך מקרה, לוקה עליה משום זונה.

עין משפט ה.ו. אה"ע סימן טז סעיף ב

ד. הבא על הכותית בפרהסיא^ע, אם לא פגעו בו קנאים ולא הלקוהו,

- י. ובה"ז כתב הב"ח דאפי' העכו"ם שופכים יין כדרך ניסוך כיון שהיום העכו"ם שבח לאל אינם עובדי כוכבים אינו אלא מנהג אבותיהם בידיהם ואינו קרוי ניסוך. ש"ך ס"ק ב'. והוסיף הש"ך בס"ק ג' הטעם דאינו אוסר במגעו היום דהוי כתינוק שאינו מזכיר שם אלילים ואינו אוסר היין במגעו אלא בשתייה. ובבן איש חי פ' בלק סעיף ד' כתב דבני הספרדים אין להם אלא דברי מר"ן וע"ש.
- ובביאורי הגר"א אות ד' כתב מת"ה שכבר נהגו איסור בכל הארצות האלו אפי' בהנאה ולכן השמיטו בשו"ע, והר"ן כתב שסתם יינם אפי' בזה"ז אסור, מע"ז ס"ד ע"ב, דיינו כשמנו ומשמע דוקא גר תושב, ועיין בס"י קכ"ד סעיף ו'.
- כ. טור בשם רשב"ם והרא"ש והמרדכי.
- ל. כיון דהרבה גאונים אוסרין דיו להתיר במקום הדחק. ביאורי הגר"א אות ה'.
- מ. ולדעת הטור אין לוקין.
- נ. ברמב"ם לא כתב משום זונה וכן הוא בגמ'. כ"כ הח"מ.
- ס. זו דעת הרמב"ם דאף לישראל יש בה משום זונה, ולכהן אף בלא ייחדה חייב, והתוס' חולקים וסוברים דאינה זונה אף לכהן, אלא א"כ ייחדה לו לשם זנות. ועיין בע"ז דף ל"ו ע"ב בתוס' ד"ה נשג"ז.
- ע. מסנהדרין פ"ב, ואם הוא בפרהסיא דינו ליהרג ועיין ביור"ד סי' קכ"ז, ואם עבר קנאים פוגעין בו.

עונשו מפורש בדברי קבלה בכרת^ב. ועון זה יש בו הפסד גדול דבנו מן השפחה והכותית אינו בנו, משא"כ מהעריות שבנו הוא.

עין משפט ז. אה"ע סימן טז סעיף א
עיין לעיל עין משפט ב.ג.ד.

עין משפט ז.ט.י. אה"ע סימן כב סעיף א

א. אסור להתייחד^ז עם ערוה בין זקנה בין ילדה, חוץ^ק מאם עם בנה, ואב עם בתו, ובעל עם אשתו^י בזמן שאינה טהורה.

עין משפט כ. אה"ע סימן כב סעיף ב

ב. כשאירע מעשה של אמנון ותמר^ש, גזר דוד ובית דינו על יחוד הפנויה אפי' אינה ערוה. ושמאי והלל גזרו גם על יחוד הכותית.

ב. ג. העובר על איסור יחוד^ח, מכין אותו מכת מרדות, אחד האיש ואחד^א האשה^ב, ומכריזין עליהם, חוץ מאשת איש שאין מלקין ואין מכריזין עליה, שלא להוציא לעז על בניה שהם ממזרים.

פ. ורק בפרהסיא, או דרך אישות אפי' בסתר, דאז אסור מן התורה. אבל הב"ח פ' שאפי' בצנעה ועיין בהערות לטור החדש.

צ. קידושין ע"א ע"ב ודף פ' ע"ב סנהדרין כ"א.

ק. ובגמ' אמר רב אסי באלו התירו אפי' לדור בקביעות, ועם אחותו מותר יחוד ארעי והמחמיר תע"ב. כ"כ בח"מ.

ר. ובלבד שבא עליה פעם אחת.

ש. כתובות דף ד' ע"א וע"ז דף ע"א ודף ל"ו.

ת. ודוקא ידוע שנתייחדו, אבל היא אינה נאמנת לומר שנתייחדו, ואפי' עד אחד אינו נאמן. ריב"ש רפ"א ומהרי"ק, אבל אם נראה לביה"ד חשש יש להפרישם, ריב"ש כ"כ הח"מ. ועד אחד לאו כלום אפי' בביאה היכא דאיכא הכחשה, עיין בח"מ.

א. בטור כתב שמלקין רק אותו ולא אותה, והוא מתוס' ד"ה מלקין.

ב. כרוז זה על הפנויה כר"מ, ודלא כרש"י דמפרש שהכרוז על א"א, והיינו שמכריזים שלא זינתה ומה שמלקין אותה הוא בשביל היחוד, והשו"ע פסק כרמב"ם כ"כ בח"מ. ואם תאמר יכריזו על א"א שלא זינתה כרש"י, י"ל דאיכא דשמע במכת מרדות ולא שמע בהכרזה שזה היה על יחוד, מגמ' שם בקידושין.